

Παρατηρήσεις και συμπεράσματα για την καταγωγή των μελών της Μακεδονικής Δυναστείας (Μανώλης Καρακώστας, MSc Διοίκησης Επιχειρήσεων, Επαγγελματίας Υγείας - Ερευνητής)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=166639>]

Άλλο ένα γεγονός που δείχνει την αντιπάθεια μεταξύ των δύο ανδρών, είναι ότι ο Βασίλειος τον ανάγκασε να παντρευτεί την Θεοφανώ (με τον βίο που διήγαγε αναδείχθηκε κι αυτή Αγία της Εκκλησίας του Χριστού), χωρίς εκείνος να το θέλει, και μετά τον θάνατο της Ευδοκίας η έχθρα μεγάλωσε.[166] Ο Λέων είχε ερωμένη την Ζωή Ζαούτζη, και όταν μαθεύτηκε η σχέση τους ο Βασίλειος τον χτύπησε και πάντρεψε την Ζωή με άλλον. Έναν χρόνο αργότερα, ο Λέων κατηγορήθηκε ότι είχε καταστρώσει σχέδιο για να σκοτώσει τον Βασίλειο, αν και σύμφωνα με τον Treadgold δεν είχε λόγο να το κάνει, αφού ήταν ο κληρονόμος του θρόνου και ο Βασίλειος βρισκόταν ήδη σε μεγάλη ηλικία,[166] και τότε εκείνος πήγε να τον τυφλώσει και να τον εξορίσει,[166, 167] πράγμα που αποφεύχθηκε χάρη στον Άγιο Φώτιο και τον Στυλιανό Ζαούτζη, πατέρα της Ζωής, παρ' όλα αυτά όμως ο Αυτοκράτορας τον τιμώρησε με φυλάκιση στο παλάτι. Την άνοιξη του 886, μετά από επιθυμία των συμβούλων του Αυτοκράτορα, ο Λέων αποφυλακίστηκε,[168] και έπειτα από έναν μήνα ο Βασίλειος βρέθηκε νεκρός. Σύμφωνα με την ιστορία είχε πάει για κυνήγι με τον Ζαούτζη και μερικούς άλλους, όταν χτυπήθηκε από μεγάλο βέλος. Γι' αυτό το ατύχημα ο Βασίλειος πριν πεθάνει κατηγορήσε τον Λέοντα.[169]

Ένα τελευταίο στοιχείο που δείχνει ότι και ο ίδιος ο Λέων πίστευε πως είναι γιος του Μιχαήλ,[169, 170] είναι ότι όταν έγινε Αυτοκράτορας, μία από τις πρώτες ενέργειες που πραγματοποίησε ήταν η ανακομιδή των λειψάνων του Μιχαήλ με μεγάλη τελετή στους αυτοκρατορικούς τάφους, στον Ιερό Ναό των Αγίων Αποστόλων.[171, 172, 173] Βλέπουμε λοιπόν, πως όλα τα στοιχεία που έχουμε στην κατοχή μας για την ζωή των εμπλεκόμενων προσώπων, καταδεικνύουν πως ο Λέων ήταν γιος του Μιχαήλ. Μάλιστα θα μπορούσαμε να πούμε πως είμαστε σίγουροι γι' αυτό, άποψη η οποία ενισχύεται από την βεβαιότητα ορισμένων ιστορικών.[174, 175] Επομένως, όσον αφορά την καταγωγή του, ήταν ελληνική, όπως και όλης της υπόλοιπης δυναστείας, αφού όπως δείξαμε στο προηγούμενο κεφάλαιο, ο Μιχαήλ Γ' και η δυναστεία του ήταν ελληνικής καταγωγής. Αλλά ακόμα κι έτσι να μην είχε η κατάσταση, και όντως να ήταν γιος του Βασιλείου, ουσιαστικά δεν θα άλλαζαν πολλά πράγματα, αφού κι αυτός είχε εξελληνιστεί, όπως φαίνεται από ένα χωρίο των «Τακτικών» του Λέοντος που γράφει τα εξής: «ταῦτα (τὰ ἔθνη) δὲ ὁ ἡμέτερος ἐν θείᾳ τῇ λήξει γενόμενος πατὴρ καὶ Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ Βασίλειος τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν ἔπεισε μεταστῆναι, καὶ γραικώσας καὶ ἄρχουσι κατὰ τὸν Ῥωμαϊκὸν τύπον ὑποτάξας, καὶ βαπτίσματι τιμήσας, τῆς τε δουλείας ἠλευθέρωσε τῶν ἑαυτῶν ἀρχόντων, καὶ στρατεύεσθαι κατὰ τῶν Ῥωμαίοις πολεμούντων ἐθνῶν ἐξεπαίδευσεν;».[176] Το να εξελληνίσει κάποιος έναν λαό ή να του μεταδώσει τα ελληνικά ήθη και έθιμα, ακόμα και την γλώσσα, δεν μπορεί να το επιτύχει, αν πρώτα δεν μετέχει ο ίδιος του ελληνισμού.

Συμπεραίνουμε λοιπόν, πως από τα μέλη της Μακεδονικής Δυναστείας, ο Βασίλειος και ο γιος του Αλέξανδρος είχαν αρμενικές καταβολές, αλλά ήταν πλήρως εξελληνισμένοι, και τα υπόλοιπα μέλη της ήταν ελληνικής καταγωγής. Κλείνουμε με μία παρατήρηση, για έναν από τους μεγαλύτερους Αυτοκράτορες της Ρωμανίας, τον Βασίλειο Β' Βουλγαροκτόνο, ο οποίος είχε ελληνικές ρίζες και από την μεριά της μητέρας του, Θεοφανούς, η οποία καταγόταν από την Λακωνία.[177] Το αναφέρουμε αυτό, για να δείξουμε πως μια μεγάλη αρχαία ελληνική κοινότητα εμφανίζεται ξανά σε μια διαφορετική περίοδο της ιστορίας, στο πρόσωπο ενός ηρωικότατου ανδρός.

(συνεχίζεται)

Βιβλιογραφία

- 166. W. Treadgold (1997), σελ. 455-460**
- 167. J.J. Norwich (1993), σελ. 99**
- 168. R. Jenkins (1987), Byzantium: The Imperial Centuries, AD 610-1071, σελ. 196-197, Toronto, Ontario, Canada: University of Toronto Press**
- 169. W. Treadgold (1997), σελ. 461**
- 170. T.E. Gregory (2005), σελ. 225**
- 171. W. Treadgold (1997), σελ. 462**
- 172. G. Finlay (1853), σελ. 307**
- 173. Sh. Tougher (1997), σελ. 62**
- 174. J.B. Bury (1911), «Basil I», Encyclopædia Britannica (11th ed.)**
- 175. W. Treadgold (1997), σελ. 453-462**
- 176. Θ. Παπαδοπούλου (2014), σελ. 174, σημ. 70**
- 177. Hugh George Goodacre (1957), A handbook of the coinage of the Byzantine Empire, σελ. 203, Spink**